

Ilona van Hilst

Oogvocht

THRILLER

UITGEVERIJ VILLAGE

OOGVOCHT

OOGVOCHT

Thriller

Ilona van Hilst

ISBN 9789461852519

Ook verkrijgbaar als eBook en luisterboek

1e druk april 2019

Vormgeving: Eric Jan van Dorp

Uitgeverij Village

een imprint van VanDorp Uitgevers

Postbus 42

3956 ZR Leersum

www.vandorp.net

info@vandorp.net

Copyright©2019 Uitgeverij Village / VanDorp Uitgevers

Copyright©2019 Ilona van Hilst

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

O Ilona van Hilst
ogvocht

UITGEVERIJ VILLAGE

DE VERERING VAN ISIS

De godin Isis staat bekend als vruchtbaarheidsgodin en als een meesteres van magie, die zelfs de zonnegod Ra om de tuin leidde in de mythe van Ra en Isis. Toen haar man Osiris was gedood door zijn eigen broer Seth die zijn lijk in veertien stukken sneed, verzamelde Isis de stukken om hem weer één te maken door mummificatie, geholpen door Anubis, de jakhals-god die het balsemen uitvond. Ze wist door haar magie zwanger te worden van een zoon, Horus, die zijn vader zou wreken en diens plaats op de troon zou innemen.

Osiris werd na zijn mummificatie heerser over het dodenrijk en Isis was permanent op zoek naar hem. Er is een versie van de mythe van de strijd tussen Horus en Seth, waarin Isis probeert Seth, Horus' oom, te redden ondanks diens wandaden. Horus werd woedend en hakte haar hoofd af. Maar Thoth, god van de magie en wijsheid, verving het hoofd van Isis door dat van een koe. De koe was het symbool van liefde.

De farao's van de 14e dynastie noemden zich afstammelingen van Isis. Er komen ook vrouwelijke farao's voor. Isis en Osiris staan later model voor het Egyptische koningschap. Een koning huwde bij voorkeur met zijn zuster, bij zijn leven was hij een Horus, en men schreef een van zijn namen met de Horusvalk erboven. Bij zijn overlijden werd hij een Osiris en als zodanig vereerd.

Kenmerkend voor Isis is de troon, de Mu'at, waarop zij doorgaans plaats neemt en die op zich als symbool voor de godin geldt en in de hiëroglief van haar naam voorkomt. Het is een teken van opperste macht en gezag. Isis is de algemene beschermgodin en wordt vaak afgebeeld met beschuttende vleugels.

Proloog

2130 v.Chr., Luxor (Thebe), Egypte - Het begin van het Middenrijk, het vierde regeringsjaar van Mentoehotep I, Koning van de 11^e dynastie.

Het was acht juni toen Ebi Nasser net na zonsopkomst was vertrokken naar zijn akker. Hij zat op zijn ezel en had al een uur door de drukte gereden. Tot nu toe was het goed gegaan.

Telkens keek hij omlaag naar de mand en naar de mensen die hem gehaast voorbij liepen op weg naar hun werk. Zijn neef had hem gewaarschuwd dat hij goed moest opletten. Als hij zou worden gevolgd kon alles nog fout gaan. In de mand zaten de juwelen, opgerold in een tafelkleed en verstopt onder zijn gereedschap. Als iemand er lucht van had gekregen dat hij rijkdommen uit het paleis bij zich had, dan zou het plan van zijn neef voor niets zijn geweest en was hijzelf ten dode opgeschreven.

Ebi begon te glimlachen toen hij recht voor zich uitkeek en de opkomende zon zag. Op dit tijdstip kleurde de horizon en het omringende landschap fluweelachtig oranje. Maar daarbij brandde ook de intenser wordende hitte voelbaar op zijn blote huid. Hij knikte zoals altijd dankbaar naar boven, naar Amon-Re, voor de geboorte van de nieuwe zon.

Zijn dagelijkse route ging langs de Nijl. Nog een kilometer dan kon hij het laatste stuk via de akkerpaden verder gaan naar zijn kleine stuk land aan de oever, dat was bestemd voor de armste boeren uit de buurt. Daar zou het straks eindelijk stil zijn.

Bij de driesprong sloeg hij af naar de akkers en reed hij naar een rustige plek. Daar liet hij zich voorzichtig van zijn ezel glijden om lopend verder te gaan. Het was te zwaar voor het dier om hem

te dragen, vanwege de verraderlijke kuilen in de gebarsten grond. Ebi rechtte zijn rug, trok zijn lendendoek stevig aan en schoof er een mes tussen. Daarna bond hij zijn sandalen vaster om zijn voeten en ging verder met zijn ezel aan de hand.

Onderweg verbeet hij de pijn van zijn stramme botten.

Na een tijdje zag hij eindelijk zijn akker. Hij lag er verlaten bij. De grond had hij sinds de vorige oogst opgeruimd en was klaar voor het inzaaien van papyrusriet, zeer binnenkort.

Hij sjokte door naar de palmboom die in het midden stond en bond zijn ezel eraan vast. Daarna liep hij verder naar de trog, niet ver ervandaan en pakte er zijn schep uit. Hij keek rond, op zoek naar een persoon of een beweging, maar hij zag niemand.

‘Precies tien passen, niet meer,’ zei hij streng.

Hij stapte vanaf de palmboom loodrecht in de richting van de Nijl en stak de spade in de grond. Hier moest het gebeuren en ging hij graven, dat was de afspraak. Zodra hij klaar zou zijn zou hij bidden tot Horus, de zoon van Osiris, voor zijn bescherming tegen het kwaad. En daarna zou hij bidden tot Isis, de godin van de vruchtbaarheid, om haar te danken voor de opbrengsten van zijn land.

Ebi kreunde toen hij op zijn knieën ging zitten en de juwelen in de kuil gooide. Daarna richtte hij zich op en ging weer staan, waarna hij de klei voldaan terugschepte in de kuil die bijna een meter diep was. Op de bodem lag het kleedje met de kostbare schatten van koning Mentoehotep. De juwelen waren nu veilig.

De zon stond uren later al hoog aan de hemel. Het felle licht deed de horizon dansen en prikte in zijn ogen. Ebi vond het tijd om terug te gaan. Hij liep nog eenmaal rond zijn akker en controleerde de uitgegraven kanalen die vol moesten lopen als het land binnenkort zou overstromen. Totdat de Nijl weer was gezakt en

het zaaien zou beginnen kon hij werken in de tempels.

Bij de palmboom knielde hij neer en kuste de grond. Hij bad tot Horus en Isis. Daarna maakte hij zijn ezel los en trok hem mee naar het pad. Hij zou hier nooit meer terugkeren als de koning dit seizoen zou sterven.

Op de driesprong keek hij met ontzag naar beneden naar de Nijl. De rivier was een godsgeschenk, want hij zorgde voor voedsel als hij de oevers bedekte met vruchtbaar slib. De dammen, die de boeren hadden aangelegd bij hun akkers, hielden het kostbare water vast. Ze prikten ze door als ze het land wilden bevoeien. Dan zou er na een tijdje sappig en weelderig groen opkomen, net als op Ebi's eigen akker en ook op de plek van de kuil. Alleen zijn neef zou de juwelen hier weten te vinden als Ebi er niet meer was.

Rustig reed hij op zijn ezel verder.

Bij het opdoemen van het silhouet van zijn dorp bleef de ezel staan en begon te balken. Het dier was moe. Ebi liet zich van zijn ezel glijden toen die knielde om te gaan liggen en hij hurkte tegen het dier aan. Hij pakte de kruik met water en een kom uit de mand, waar hij een bodempje water in schonk en liet de ezel drinken. Het laatste restje nam hij zelf.

Koning Mentoehotep vierde dit jaar zijn vierde regeringsjaar. Ebi voelde zich trots dat hij gisteren door zijn neef, een hoge ambtenaar van de koning, werd ontboden op het paleis. Hij was verrast toen hij de juwelen in ontvangst moest nemen.

Hij kon zich het gesprek nog letterlijk herinneren.

‘Ga zitten Ebi Nasser. Neef, wees niet bang, ik heb goed nieuws,’ had het hooggeplaatste lid van de familie gezegd.

Ebi trilde van dankbaarheid nu hij er weer aan terugdacht.

‘Ik heb hier vier bijzondere juwelen, het zijn amuletten met een magische kracht. Vannacht zijn ze aangeraakt door Isis om de koning te beschermen op zijn reis na de dood. De koning is bang dat

ze nu niet langer veilig zijn in het paleis. Hij heeft ze verborgen in dit tafelkleed en mij gevraagd om ze te bewaren. Ebi, je moet me helpen. Jij hebt een akker met een palmboom. Begraaf ze daar in een kuil op tien passen afstand richting de Nijl. Zodra de Koning overlijdt, en dat is binnen afzienbare tijd, haal ik ze van je land en breng ze naar de hogepriester die ze in het graf van de koning zal leggen. Jij zult de koning vergezellen naar het hiernamaals en over de amuletten waken. Ik zal voor je gezin een huis laten bouwen zodra jij er niet meer bent.'

Ebi had zich nogal verbaasd over het verzoek. Waarom zouden de juwelen niet veilig zijn? En kon zijn neef ze dan niet zelf meenemen en ergens bewaren in zijn huis? Ebi besepte dat zijn neef bang moest zijn om zijn leven te verliezen als de kostbaarheden werden gestolen. Hij was nog jong, dus hij begreep dat wel. Gezien zijn macht moest Ebi doen wat er van hem werd gevraagd. Bovendien zou het de meest eervolle taak uit zijn nederige leven zijn. Trots had hij het opgerolde tafelkleedje aangenomen en het heimelijk het paleis uitgedragen. Later die avond was hij gaan slapen zonder zijn vrouw erover te vertellen.

'Ik ben uitverkoren, omdat ik een trouwe dienaar ben,' zei hij uitgelaten tegen zijn ezel. 'Vannacht zal ik bidden tot Osiris, god van de doden en heerser over het hiernamaals, om mijn hart te wegen en te smeken dat het lichter is dan de waarheid. Dan zal het monster van Ammit, god van de vergelding, mij niet verslinden voor al mijn aardse zonden als hij weet wat ik voor de koning heb gedaan.'

Hij keek naar de lucht waar hij een kraai hoorde krassen en werd even verblind door de zon. Amon-Re waarschuwde hem dat hij verder moest gaan, want de zon ging langzaam sterven. Hij hief zich op en knikte naar de almachtige god.

Hij porde zijn lastdier om op te staan en stopte de waterkruiik

en de kom terug in de mand. Nog even dan was hij thuis. Bij zijn vrouw en zeven kinderen voor wie hij zou blijven bidden. Ze zouden hem dankbaar zijn, want de amuletten brachten geluk.

Sommières, Frankrijk - 1989

Met lood in haar schoenen was Rita naar zijn kantoor gegaan, omdat hij daar niet voor haar zou kunnen vluchten. Ze wilde met hem praten over hun huwelijk en over haar zoon.

Ze keek François aan en schoof langzaam de trouwring van haar vinger. Hij moest nu wel voelen dat ze wanhopig was, ook al deed het haar pijn. Acht jaar geleden had hij hem vol trots aan haar vinger geschoven. De steen was helder blauwgroen zoals de kleur van haar ogen. Het was een zeldzaam amulet uit het oude Egypte, met een magische kracht had hij gezegd, want het bracht de dra-ger geluk.

Maar dat geluk leek al een jaar ver te zoeken.

‘Ik wil je ring niet meer, zolang je me niet vertrouwt. Ik vraag het je nog één keer,’ zei ze en wachtte ademloos op zijn reactie.

Hij glimlachte en fronste zijn wenkbrauwen.

Woedend stond ze op en rolde de ring over het bureau naar hem toe. Even keek ze hem smekend aan, maar zijn blik had al verraden dat het geen zin had. Toen zakte ze moedeloos terug in haar stoel.

Hij zat nog steeds comfortabel achterover met zijn handen in zijn nek. Het leek wel of hij zat te genieten van haar uitbarsting.

‘Waarom zeg je nou niets,’ jammerde ze. ‘Je hebt destijds gezworen om Bram te beschermen en hebt hem opgevoed alsof het je eigen kind was.’ Haar stem begon opeens te trillen.

Hij bleef naar haar staren, dit gesprek was echt zinloos. Alsof

het er niet toe deed wat ze zei. Omdat ze “er toch niets van snapte” zoals hij steeds vaker zei. Het voelde machteloos en kwetsend. Hij alleen bepaalde de regels en iedere discussie eindigde altijd met dezelfde winnaar: François.

Ze wist nu wat er ging komen: hij zou zijn stropdas netjes rechtekken, haar daarna indringend aankijken en zonder iets te zeggen zou hij weglopen.

Ze voelde de walging opkomen in haar keel om de manier waarop hij naar haar keek. Alsof ze een van de vrouwen uit het dorp was, die hunkerde naar aandacht. Die hij manipuleerde en om zijn vingers wond, voordat hij ze gek maakte van begeerte en dan weer charmant afwees.

Hij maakte een grimas en schudde bijna schuld bewust zijn hoofd. Was het haar dan toch gelukt om hem te laten inzien dat Bram op zo'n jonge leeftijd gebukt ging onder de geheimen van de sociëteit van het dorp?

‘Merde!’ vloekte hij zacht. ‘Ze hebben allebei jouw prachtige ogen.’

Ze keek hem stomverbaasd aan. Had ze het goed gehoord dat hij wilde praten? Maar toen begreep ze dat hij niet langer wilde luisteren: hij keek haar indringend aan, trok zijn stropdas recht en stond resoluut op uit zijn stoel. Precies als altijd.

Nu moest ze sterk blijven.

Ze mocht niets laten merken van haar ergernis.

Onbewogen keek ze toe hoe hij rustig een doosje sigaren uit zijn lade pakte en in zijn binnenzak stak om naar buiten te gaan. Zijn kalmte en zijn opmerking over de heldere ogen van haar dochters Isis en Noëlle waren volkomen misplaatst, omdat het gesprek over Bram moest gaan.

Hij gaf haar een hoffelijk kort knikje en keek naar de deur om weg te gaan.

Ze kreeg in een opwelling een enorm schuldgevoel. Hij was notabene de stiefvader van haar kinderen, de Fransman voor wie ze acht jaar geleden alles had opgegeven: haar man Rogier, die intens verdrietig was en hun kinderen Isis en Bram. Ze had haar fijne gezin verlaten omdat ze halsoverkop verliefd op hem was geworden.

Ze herinnerde het zich als de dag van gisteren.

Het was een prachtige voorjaarsdag in Sommières, toen de vonk oversloeg. Haar vakantie was net begonnen. Ze was met Rogier en de kinderen naar het jaarlijkse dorpsfeest gegaan, op het plein midden in het dorp. Het was een pittoresk plaatsje, met een prachtig oud kasteel. Isis was twee jaar en zat nog in de kinderwagen, maar de tienjarige Bram liep overal rond. De sfeer was goed. Mensen lachten en kinderen deden spelletjes. Iedereen genoot. Rogier had haar midden op het plein ten dans gevraagd. Ze draaiden er rondjes met de kleine Isis die kirde van plezier. Rogier had op een moment naar het kasteel gewezen, dat machtig boven hen uittorende en gefluisterd dat hij daar stiekem met haar de liefde wilde bedrijven. Hij had haar dicht tegen zich aan gedrukt en haar gekust zoals ze lang niet meer hadden gedaan.

Ze was zo gelukkig en het voorjaar kriebelde in haar buik. Maar op dat moment zag ze hem staan, bij een fontein aan de overkant. François staaarde haar aan. Hij was omringd door dorpingen die feestelijk waren uitgedost en lol hadden. Maar hij keek alleen naar haar. Terwijl ze rondzwierde en Rogier haar kuste, bleef hij haar volgen.

Een paar dansen later trok Rogier haar mee naar het café aan de andere kant. Hij wilde iets drinken. Uit het niets stond hij daar ook en stelde zich ongevraagd aan hen voor: François Ragoulin. Een plotselinge koele bries kwam over het plein, waarvan ze had moeten rillen, wist ze nu nog. Ze was verstijfd toen hij tegen haar

aan ging staan. Zijn handdruk was teder en zijn glimlach zwoel. Zijn hand kneep zachtjes in die van haar, terwijl zijn ogen naar beneden gleden over haar lichaam, naar haar buik waar de kriebels alleen maar erger werden. Op dat moment was het gebeurd: de vonk sloeg over en ze smolt.

Het deed haar pijn nu ze eraan terugdacht. Door hem werd alles stil. Althans, zo leek het. Dat ze plotseling alleen waren op het plein. Ze staarden elkaar aan, eindeloos lang. Toen iemand hem wenkte moest hij weg. Hij fluisterde *tot gauw* en gaf haar een knipoog. Naar Rogier knikte hij beleefd en vertrok.

Af en toe vroeg ze zich nog af of Rogier het had gemerkt. Hij had iemand gevraagd wie François was en met trots werd er verteld dat hij burgemeester was van Sommières, al elf jaar lang. Een man van eenenveertig, erg geliefd en invloedrijk. Maar hij had iets afschuwelijks meegemaakt. De dood van zijn vrouw Micaela had hem veranderd. De dorpeling had meewarig zijn hoofd geschud toen hij zei dat François sindsdien naar de sterren keek. Hij begreep het wel, dat hij wat vreemder was geworden. Het was dan ook een noodlottig ongeval geweest. Micaela was in zijn bijzijn overleden in de keuken, waar ze was uitgegleden en in haar mes gevallen. Het zat midden in haar hart. François had haar niet meer kunnen redden. Het dorp had hem moeten opvangen, toen hij in zichzelf keerde en er niet meer voor hen was. Dat ongeval was gisteren, precies tien jaar geleden. Het was altijd een inktzwarte dag. Maar op het jaarfeest mocht hij genieten, *volgens de sterren*, voegde de man er schamper aan toe.

Rita had gerild toen ze dat hoorde. Ze had gevoeld dat hij anders was dan andere mannen, dat maakte hem interessant.

De volgende dag bracht ze bloemen op het gemeentehuis, om hem te bedanken voor het dorpsfeest. Ze mocht doorlopen naar zijn kantoor. Hij liet haar direct binnen en... ze hadden seks voor-

dat ze het doorhad.

Rogier had geen idee wat er zich afspeelde. Tot in de laatste week, toen François afscheid kwam nemen en hij haar dicht tegen zich aantrok en haar in zijn armen sloot. Rogier zag dat hij haar publiekelijk beminde. Haar blozende wangen verraadden haar gevoel en ze biechtte daarna drie geheime ontmoetingen op. Zwaar aangeslagen gingen ze terug naar Nederland. Drie maanden later keerde ze terug naar François en trouwden ze. Hun relatie werd bezegeld met de komst van een baby precies negen maanden na de vakantie in Sommières. Ze noemden hun dochter Noëlle. Jaren later had ze zich afgevraagd waarom ze zo snel had gehandeld. Of haar eigen huwelijk dan niet goed was geweest. Maar ze wist het niet. Het stond volgens François in de sterren, het moest kennelijk zo zijn. Pas later waren haar ogen opengestaan, toen de glans van de verliefdheid was verdwenen.

En vandaag was de grens van haar geduld bereikt.

François liep langs haar heen en Rita greep hem bij zijn arm.

‘Meneer de burgemeester is klaar zeker?’ probeerde ze nog een laatste keer. Haar hart bonkte in haar keel. ‘Kun je wel goed slapen als je zoveel op je kerfstok hebt? Nou? Wees eens eerlijk?’

Hij gaf een ruk aan zijn arm. ‘Je bent onwetend Rita. Hou dat zo. Ik doe wat goed is voor iedereen.’

Ze liet van schrik los. ‘Dus er is tóch iets?’ Hopeloos zocht ze naar woorden om zijn aandacht vast te houden.

‘Dus jij weet hoe hij aan die schrammen op zijn onderarm komt? En waarom hij zo agressief is de laatste tijd?’

Hij staarde naar de deur en liep langzaam door.

‘Waarom moest je hem meenemen naar het kasteel, hij is nog niet eens achttien? Heeft die brief ermee te maken? Zeg nou toch wat, alsjeblieft.’ Ze besepte dat haar woorden klonken als een smeekbede en het liefst was ze voor hem op haar knieën gevallen

om te doen wat hij wilde, als hij maar zou praten.

Haar hart ging zo tekeer dat ze bang was om flauw te vallen.

‘François, in godsnaam, vertel me nou wat er aan de hand is!’

‘Ik zie je thuis wel weer,’ zei hij vastbesloten.

Hij liep naar de deur en trok die achter zich dicht. Zo beheerst, alsof hij zijn dossier nu had gesloten.

Zijn zwijgen voelde als de zoveelste vernedering. Ze staaarde naar de dichte deur in de hoop dat hij terug zou komen omdat hij spijt kreeg. Maar er gebeurde niets.

De problemen van Bram zouden verergeren als ze nu niets deed. Ze moest weten wat er in die brief stond die hij die ochtend in zijn jasje had gestopt en niet aan haar had willen laten lezen. Haar intuïtie zei dat hij iets verborg over Bram, terwijl hij zich al die jaren over hem had ontfermd alsof het zijn eigen kind was. Zelfs meer dan haar lief was geweest. Hij had de vaderrol overgenomen van Rogier, die eenzaam in Nederland was achtergebleven. Haar kinderen waren inmiddels stapelgek op François. Hij vond het geweldig dat hij nu een gezin had en had het verdriet om zijn overleden vrouw een plek kunnen geven. Maar de kinderen werden ouder en misten Rogier. Het maakte François jaloers en hij sloot zich af. Hij weigerde erover te praten en Rita kon hem niet meer bereiken.

Ze keek op de klok.

Al vijf minuten waren verstreken. Het kon nog net. Ze moest weten wat hij verzwegen. Snel liep ze naar zijn jasje dat over zijn stoel hing en rukte het er af. Met haar hand gleed ze door zijn zakken. De linker was leeg. In de rechter zat zijn aansteker... zijn aansteker... misschien kwam hij ervoor terug? Waarschijnlijk niet. Buiten waren mensen die rookten, die zouden hem wel vuur geven.

Ze sloeg het jasje open en voelde in zijn binnenzakken. Alleen

zijn pasjes zaten erin, maar niet de brief. Haar oog viel op een vreemde naad onder de oksel van zijn linkermouw. Alsof er een scheur in had gezeten die was dichtgenaaid. Ze zag er een kleine opening. Met haar wijsvinger gleed ze naar binnen en stuitte op iets hards dat ze naar buiten veegde. Het was een piepklein sleuteltje.

Schichtig keek ze naar zijn bureau en toen naar de muur, naar de boekenkast ertegenover. Daarin had ze twee kistjes zien staan.

‘Denk na... waar zou hij een brief bewaren. Geheime stukken liggen ongetwijfeld in een la, ergens in zijn bureau.’

Paniekerig keek ze naar de klok.

Wat zou hij doen als hij zou weten dat ze in zijn spullen stond te neuzen? In een flits rende ze naar het raam om te kijken waar hij was. Daar stond hij op het dorpsplein, met een sigaar in zijn hand en een glas wijn, bij het terras van ‘La Bonne Vie’. Hij was omringd door dorpsgenoten. De wethouders stonden te lachen en knikten braaf naar hem. Ze droegen hem op handen, omdat hij alles voor de dorpingen deed. Familiebedrijven konden groeien met zijn handtekening onder officiële vergunningen en voor subsidies. Onder zijn bewind waren wijnboeren rijker geworden en speelden winkeliers een belangrijke rol bij het trekken van toeristen naar het dorp. François deed het allemaal, in ruil voor hun steun en grenzeloze vertrouwen in zijn werk.

Rita zag dat zijn secretaresse Catherine flirtend tegen hem aan stond. Alle ogen waren op hen gericht: François en zijn bloedmooie collega. Catherine Farah, van Somalische afkomst, als jong kind geadopteerd door een Frans kinderloos echtpaar. Gered uit het straatarme land en gered van de wrede tradities, vrouwenbesnijdenis en kindhuwelijken. Ze groeide op in Parijs en ging naar de beste scholen. Een bescheiden, mysterieuze schoonheid met prachtige witte tanden. Haar donkere huid was zo glad dat

hij glansde als satijn. Door haar lengte stak ze boven iedereen uit. François had haar naar Sommières gehaald om voor hem te werken, nadat hij haar en haar ouders had ontmoet op een kunstbeurs in Parijs.

Aan zijn andere kant stond Claire, een pittige Française met een strak figuur. Rita was er niet jaloers op, want François hield van haar Hollandse maatje veertig en volle boezem. Hij genoot juist als hij zijn handen liet glijden over haar 'Alpen', zoals hij haar borsten liefkozend noemde. Vooral als er even niemand keek. Het hoorde nou eenmaal bij de Franse cultuur vond ze. Net als zijn geflirt met andere vrouwen, zoals met Catherine.

Rita keek weer om, naar zijn kantoor. Er was geen tijd voor hersenspinsels.

Ze voelde zich opgejaagd en niet op haar gemak. Zijn kantoor was een rijkgedecoreerde ruimte. Er hing een merkwaardige sfeer: aan de ene kant hingen foto's van dorpsgenoten voor wie François zich had ingezet en op wie hij trots was. Zoals boer Emile Ricard. Hij poseerde met François voor de foto, op zijn wijngaard met erachter zijn fraaie kasteel. Ze stonden tussen Emiles jongere generatie met een glas wijn en proostten naar de fotograaf. Op een andere foto stond François breed lachend tussen de koeien met boer Gustav Fournier, die hij stevig vasthield met zijn duim omhoog. Rita had een hekel aan Gustav en zijn overdreven aanhankelijk gedrag.

Aan de andere kant van de kamer hingen kostbare oude Franse meesters, schilderijen die François op veilingen had gekocht. De foto's van oud-burgemeesters en politici die hij had ontvangen op het stadhuis hingen ertussen.

Maar het meest trots was François op een borstbeeld van Napoleon op een zware sokkel. Ernaast stond een pop met zijn authentieke militaire uniform en steekhoed. En vlak naast de deur

hing zijn militaire uitrusting aan de muur: enkele sabels en revolvers.

Rita keek omhoog naar het plafond, dat beschilderd was met een sterrenhemel. Dat hij antwoorden zocht in de astrologie na de dood van zijn vorige vrouw had ze nooit echt begrepen.

Ze schrok toen ze weer naar de klok keek. Minuten waren voorbijgegaan.

Ze rende terug naar zijn bureau en opende gelijk alle lades. Hij had ze niet op slot gedaan en erachter zaten geen verborgen ruimtes. Razendsnel bladerde ze door de documenten die erin lagen, maar ze zag niets abnormaals.

Ze keek op naar de kistjes in de boekenkast en rende er naartoe. Met een smak gooide ze ze op de grond en rukte aan de deksels. Die waren gesloten. Bibberig stak ze het sleuteltje in een van de slotjes en haalde diep adem. Het deksel ging open.

Razendsnel woelde ze door de inhoud: klassieke sieraden, een zegelring en een aantal papieren. Ze haalde er een uit en las *De verering van Isis*. Ze was verbaasd dat hij zoiets onbelangrijks in een kistje bewaarde. Er zaten ook memo's in en notulen, kennelijk vergaderstukken van de sociëteit. Vreemd.

Ze haalde het bovenste document eruit en begon vluchtig te lezen: - datum van eergisteren - voorzitter François - notulist Catherine.

Huh? Een vrouw in de mannensociëteit?

Maar een paar zinnen later was de verwarring compleet. Haar maag draaide om toen ze het eerste agendapunt las.

Punt 1 - Inwijdingsritueel jongeren,

Bram heeft laten zien dat ook de jongste leden in staat zijn om koeienogen te ontleden en het oogvocht op te zuigen. Dit wordt de standaardprocedure voor nieuwe jonge leden.

Wat is dit voor een sociëteit? Moesten de nieuwelingen hun mannelijkheid bewijzen met zoiets smerigs?

Het drong tot haar door dat Bram kennelijk hun proefkonijn was geweest. Wat stond de jongen nog meer te wachten? Was hij daarom zo opstandig de laatste tijd, omdat hij het ritueel vreselijk vond en zich niet had durven verzetten tegen François en zijn club ja knikkende mannen?

Toen ze verder las versteende ze pas echt.

Punt 4 - ISIS, het sieraad.

Als de poort van Orion de ziel laat reizen, is de weg vrij voor geluk. De ceremonie zal plaatsvinden voordat Isis tweeëndertig wordt.

Haar tienjarige dochter was een agendapunt geworden voor de vergadering van François. Met welk doel? Waarom staat er niet gewoon dat ze voor haar verjaardag een sieraad zal ontvangen? En waarom voor ze tweeëndertig wordt?

Ze begreep het niet. De cryptische omschrijving leek meer op een soort Bijbelse boodschap. Waar was François mee bezig? En de mannen in het dorp wisten hiervan? Maar waarom zij dan niet, als zijn vrouw en Isis' moeder?

Haar lichaam verkrampte toen ze achter zich de deur hoorde opengaan. Langzaam draaide ze zich om.

François stond in de deuropening. Met verbazing keek hij naar de grond.

‘Wat ben je aan het doen? Waarom liggen daar die kistjes?’

Rita hield meteen vol afschuw het memo omhoog. ‘François, wat betekent dit?’

‘Je had niet moeten gaan zoeken Rita. Het leven zit vol verrassingen, zoals je ziet.’

Ze stond op en liep een paar passen achteruit toen hij dreigend op haar af kwam lopen.

‘En wat betekent dit? Welk *geluk* wordt hier bedoeld?’

‘Geef maar hier schatje, dan zal ik het allemaal aan je uitleggen. Het is niet wat je denkt. Je lieve dochter is veilig bij me, net als Bram en Noëlle.’

‘Veilig? Wil je soms met haar trouwen en bespreek je hier haar trouwring?’

‘Denk maar wat je wilt, schatje.’

‘Je bent gestoord, François. Wanneer ga je haar dit vertellen? Ze is verdomme je stiefdochter.’

Hij slikte en keek haar zwijsend aan.

Rita zag opeens een kilte in zijn blik. Had ze zijn geheim ontdekt? Dit was het laatste wat ze achter François had gezocht.

Zijn reactie deed haar beseffen dat ze hem niet meer kende en dat er van alles mis was.

Ineens drong het tot haar door dat ze gevaar liep. François deed dingen die niet door de beugel konden, zoals ze al maandenlang vermoedde en nu ze hem doorhad zou hij beslist wraaknemen. Ze moest maken dat ze hier zo snel mogelijk wegkwam om de politie te waarschuwen. Haar man moest worden vastgezet voor kindermishandeling en God weet wat nog meer. En als het aan haar lag moest hij langdurig worden behandeld in een kliniek voor zijn waanideeën.

Zijn ogen waren opeens gitzwart terwijl hij op haar afsloop als een hyena op zijn prooi.

Voetje voor voetje liep ze achteruit, richting het raam.

‘Kom maar hier schatje, geef me het papier.’

Nog een paar meter, dan stond ze voor het raam. ‘Blijf daar staan François, anders ga ik gillen.’

Hij lachte hatelijk. ‘Niemand hoort je: het is lunchpauze. Ze

staan allemaal buiten. Kijk maar, Catherine staat er en Claire, net als de rest van het personeel. Het is zo'n prachtige dag, Rita.'

'Waarom doe je ons dit aan, onze kinderen. Zelfs Isis...'

'Je beseft helaas niet wat ze voor me betekent Rita. Ze is mijn alles, mijn toekomst. Orion heeft Isis naar mij gezonden,' en hij wees naar het plafond.

'Hou toch op, idioot. Het is een waanbeeld,' schreeuwde ze harder.

'De hemel is écht, net als de goden die alles bepalen,' zei hij opeens woedend. 'Isis is naar mij gezonden, ze is mijn godin, ze hoort bij me. Ik zal ervoor zorgen dat ze voor eeuwig zal blijven leven. Laat me het uitleggen. Kom, Rita... geef me het memo...'

Ze hoefde nog maar drie stappen te zetten om bij het raam te komen en de stoel die er stond erdoorheen te gooien om alarm te slaan. Als ze buiten haar gegil zouden horen, zou François geen enkele kans maken om te ontsnappen.

'Een godin? Je bent gestoord François, ik waarschuw je, raak haar niet aan,' gilte ze in paniek.

Opeens draaide hij zich om en liep terug naar de deur. Ze hoopte dat hij eindelijk weg zou gaan. Maar hij bleef staan. Met afschuw zag ze dat hij de sabel van de muur trok en ermee ging zwaaien als een beul. Langzaam lopend kwam hij naar haar toe en hield het wapen voor zich uit, met de punt in haar richting.

Een paar tellen later stond hij voor haar.

Ze stapte bliksemsnel opzij en reikte naar de stoel.

Maar hij had haar door en trapte de stoel weg voordat ze erbij kon.

Zwaaierend met de sabel keek hij haar aan.

'Ik heb jou en je kinderen zo lief, Rita. Vergeef me.'

En keihard haalde hij uit naar haar hals...

21 JAAR LATER

Bloemendaal, Nederland - 2010

‘Laat me je rug nog even afdrogen,’ zei hij terwijl Isis de douche uitstapte. Hard lachend spetterde Walter haar vlug nog even nat met een handvol water.

Ze keek glimlachend achterom.

‘Alleen maar mijn rug, Walter?’ vroeg ze uitdagend en zag hem hunkerende bewegingen maken. Het warme water kletterde dampend over zijn van de doucheolie glimmende lichaam.

Isis pakte het badlaken van de haak aan de deur en hield dat in zijn richting. Haar natte haar droop over haar rug en ze rilde even. ‘Kom maar halen dan,’ grinnikte ze.

Zonder zich te bedenken greep hij de handdoek en trok haar naar zich toe. Hij draaide snel de kraan dicht en stapte druppelend op de badmat. Hij keek naar haar billen toen hij de handdoek om haar heen wikkelde en kuste haar in haar warme, natte nek. Langzaam gleed hij met zijn handen over haar lichaam en droogde haar af.

‘Hmm...’ reageerde ze en draaide zich om. Ze sloeg haar armen om hem heen en kuste hem terug. Zijn tedere aanrakingen deden haar goed nu ze het zo hard nodig had, gezien haar ontmoeting straks.

Ze wiegde op zijn bewegingen mee en klemde haar been stevig om hem heen.

Het voelde weer alsof ze elkaar pas hadden leren kennen. Ze liet zich ongedwongen beminnen.

‘Laten we nog even teruggaan naar bed,’ fluisterde hij zachtjes in haar oor. ‘Dan geef ik je nog een toegift op het verjaardagscadeau van vanmorgen.’

Ze kreunde, nadenkend. ‘Ik zou wel willen.’

Hij duwde haar de badkamer uit richting de slaapkamer, maar ze spreidde haar armen en greep de deurpost.

‘Nee Walter, helaas, dat kan niet. We zijn al veel te laat.’ Het kostte haar moeite om niet los te laten, want ze wilde maar al te graag een herhaling tussen de lakens.

‘Je bent veel te plichtsgetrouw, kom nou, het is maar voor even jarige Job.’

Hij wist eigenlijk al dat, als het op haar principes aankwam, het niet zou lukken om haar over te halen.

‘Niet doen Walter, geef me nou geen schuldgevoel.’

Ze voelde dat zijn greep verslaptte en ze wurmde zich snel los. Haar interne wekker was meedogenloos, ze moest zich nog aankleden, make-up doen en haar haren stylen voordat ze weg konden gaan.

‘Isis, je weet toch dat ik stapelgek op je ben?’ Met deze woorden en een laatste aanraking liet hij haar gaan.

‘Dat weet ik, je bent een schat en ik hou van je.’

Ze droogde zich snel af en zag hoe Walter nog een uitdagend dansje deed. Hij had ook zo’n goed gevormd en gespierd lijf. Ze zuchtte. Ze stak haar wijsvinger op die ze afwijzend heen en weer bewoog.

‘Nee, nee, nee meneer Walter Pieck. Ophouden nu.’

‘Oké, oké. Hoe laat is het nu?’ vroeg hij vrolijk heupwiegend.

Isis pakte haar horloge van het nachtkastje.

‘Half acht,’ antwoordde ze. ‘Als we opschieten zijn we precies

op tijd in het restaurant.’

Ze liep naar de kledingkast om er haar nieuwe jurk uit te halen die ze gekocht had voor het feestelijke diner met haar vader. Walter stond opeens achter haar en sloeg zijn armen om haar blote lichaam.

‘Walter?! Nee!’

‘Kom eens bij me zitten. Vertrouw op me.’

Isis schuifelde in zijn armen met hem mee naar de rand van het bed en snoof de frisse geur op van zijn huid. Ze zag dat hij opeens vooroverboog en een rare grimas maakte toen hij een pakketje onder het bed vandaan haalde. Hij pakte haar hand en legde het erin.

‘Alsjeblieft. Voor jou, voor deze speciale avond.’

‘Nog iets? Je hebt me vanmorgen al zo verwend met die gouden ketting. Wat is dit dan weer?’ vroeg ze verbaasd.

‘Dat zie je wel als je het openmaakt,’ zei hij met een knipoog.

Over het glimmende papier zat een fleurig lintje en de sticker van haar favoriete linteriewinkel. Ze gaf hem een aai over zijn wang.

‘Oh, je kunt me niet blijer maken. Wat ben je toch een schat!’

Snel scheurde ze het papier los en keek nieuwsgierig wat er tevoorschijn zou komen. Het was een robijnrood kanten setje.

‘Wat prachtig,’ zei ze geroerd. ‘En je hebt een vooruitziende blik gehad.’ Ze liep naar haar kast, pakte er de rode jurk uit en hield hem naast de lingerie. ‘Kijk nou eens, alsof hij ervoor gemaakt is.’

Trots keek hij hoe zijn vriendin het setje aantrok en aan hem showde.

‘Oké, genoeg! Trek je jurk aan, anders grijp ik je.’

Toen ze klaar was draaide ze nog een paar keer rond.

‘En? Mag ik zo met je mee?’

‘Je bent oogverblindend mooi,’ zei hij en stond op om zich ook

aan te gaan kleden.

Toen ze klaar was zag ze dat Walter nog steeds in de slaapkamer was. Hij was bezig op zijn mobieltje.

‘Kom je ook zo?’

‘Ja lieverd, natuurlijk. Even iets afhandelen met een klant,’ zei hij ernstig.

Isis liep beduusd de kamer uit.

Walter wachtte tot hij haar achterin de gang hoorde lopen. Toen graaide hij achter een stapel shirts in zijn kast en pakte het doosje dat hij er vorige week had verstoppt. Snel deed hij het in zijn zak en ging naar beneden.

Bij de buitendeur zocht Isis zenuwachtig in haar tas naar haar huissleutel, toen Walter een arm om haar heen sloeg.

‘Laat mij maar afsluiten,’ zei hij kalm en stak zijn sleutel al in het slot. ‘Je maakt je onnodig druk. Het wordt vast een gezellige avond.’

Isis zuchtte diep.

‘En natuurlijk heb je altijd gelijk, dus waarom ook nu niet,’ grinnikte ze. ‘Dank je.’

Hij sloot lachend de deur en liep de oprit op naar zijn auto. Toen hij plaatsnam achter het stuur en op de klok keek, wist hij dat ze gelijk had gehad en ze precies op tijd bij het restaurant zouden zijn.